

LIBČICKÉ KŘIŽOVATKY

OBČASNÍK PRO LIDI S NÁZOREM

www.libcickekrizovatky.cz

Nad Libčicemi jsou dvoje křižovatky – jedna ke Kralupům a druhá k Tursku či Úholičkám. Ruina hrádku Liběhrad je jen jedna. Možná se i některému čtenáři vybaví název jednoho staršího, dnes už polozapomenutého románu Lidé na křižovatce. Hlavní hrdinové se v něm dobře, ale i špatně rozhodují. Abychom se dokázali dobře rozhodnout, potřebujeme k tomu volný, necenzurovaný prostor. Hrádek byl určený k ochraně, strážení okolí proti nepříteli. Vpustit, nevpustit, hlídat, střelit. Křižovatky jsou svobodnější.

VE VEDENÍ MĚSTA JSME ZTRATILI DŮVĚRU

To jsou slova Drahomíra Mejzra, jednatele firmy ACCON, který spolu s dalšími zaměstnanci pod hlavičkou Libčická plovárna až do požáru v roce 2013 úspěšně provozoval libčické koupaliště. Začátkem května tohoto roku však společnost ACCON dlouhodobou nájemní smlouvu vypověděla. Protože se na toto téma v informačních kanálech ovládaných Liběhradem objevily krajně kritické názory, považujeme za vhodné dát prostor i druhé straně. Drahomír

Mejzr nám na to téma poskytnul rozhovor.

Co Vás vedlo k výpovědi nájemní smlouvy na libčické koupaliště těsně před začátkem sezóny?

Naprostá neochota vedení města jednat o závadách, nedostacích a nedodělcích, které na libčickém koupališti stále jsou a o nichž si myslíme, že by nám jako nájemci neumožnily spolehlivě a bezpečně ho provozovat. V polovině dubna jsme byli vyzváni k převzetí koupaliště, nebylo připraveno k předání k 30. dubnu tak, abychom mohli Plovárnu na Den dětí otevřít. Byla nám předávána nezko-laudovaná a nedodělaná stavba.

Komentoval to starosta nějak?

Ano, řekl, že nás chápe. Pan Bartoš doslova řekl: „*Takto kdybych předával stavbu já, tak by mě zaměstnavatel vyhodil*“. Za přítomnosti pánů Urbánka, Dědiče a vedoucího stavebního úřadu Knošky jsme poukázali na nedostatky – trčící trubky ze země, neukončené dešťové svody, nezabezpečené zídky, odkrytá elektroinstalace venkovního osvětlení... do toho jsme měli pustit libčické děti?

Stalo se poté něco?

V podstatě nic. Než jsme sepsali nedostatky a nedodělky, poslal nám starosta stejný předávací protokol, jako by vše bylo v pořádku. Máme nafoceno přes 50 závad. Ona i v minulosti stavba probíhala „svým“ tempem, nikdo se nás na nic neptal a nikdo s námi pořádně nekonzultoval. Ostatně ani k plánům rekonstrukce jsme se nevyjadřovali.

(pokračování na straně 2)

VYKLADAČI PRAVDY

Omlouvám se. Všem těm, kteří mě v uplynulých čtyřech letech zastavovali a přesvědčovali o tom, že nepravdám, polopravdám, pomlouvám, úmyslným nepřesnostem a lžím je třeba se bránit. Vždy jsem jim odpovídal, že to, co vykladači pravdy píší na stránkách Libčických novin, na webových stránkách svého Liběhradu, i na svých osobních stránkách, je především obrazem jejich schopnosti či neschopnosti, jejich malosti či velkorysosti nebo odrazem jejich dobrých nebo špatných vlastností. Že je to vizitka, kterou přece soudný člověk musí umět přečíst a poznat, kdy odpovídá pravdě, kdy klame.

Ale mýlil jsem se. Proti chamtivosti, závisti, zlobě a zášti je třeba se postavit. Vykladačům pravdy se nesmí ustupovat. Ustoupíte jednou a oni si to vysvětlí nikoliv jako vaši velkorysost, nahlédla a ochotu hledat kompromisy. Stále vás budou označovat za nepřítel dobra a správnosti, protože jen oni jsou dobří a správní. Budete nepřítel – k tomu, aby vykladači pravdy přežili, nepřítel potřebují. Boj s ním pomáhá zakrýt vše, co je na jejich výkladu pravdy nesprávné, co potřebují skrýt před ostatními, aby nebyli zranitelní. Nejvíce se bojí, že by lidé prohlédli jejich neschopnost, nedostatek odvahy či obyčejnou lenost.

Poslední půlrok je pro ně hodně těžký. Trapná a starosty nedůstojná role v kauze neuskutečněné Rybovy mše byla prvním kamínkem. Další brzo následovaly. Odchod z veřejných funkcí tragikomické postavičky Jiřího Zajíce, někdejšího liběhradského muže číslo dva a jednoho z nejdemagogičtějších vykladačů pravdy. Lapálie s výběrem nového ředitele ZUŠ, kdy předchází, Liběhradem vybraný a vykladači oslavovaný ředitel Michal Filek byl pro neschopnost vlastními radními odvolán. Z velkého přátelství se stalo nepřátelství až za hrob. Podle posledních informací se bývalý ředitel úspěšně s libčickou ZUŠ soudí a konkurz na nového ředitele ustrnul na mrtvém bodě.

Rekonstrukce koupaliště, která patrně měla být výkladní skříní a vhodným tématem pro volební boj, se poněkud zkomplikovala. Náklady na rekonstrukci požárem zničené budovy stouply více než o pětinu oproti odhadu, postavenému na více než rok „pečlivě a odborně na výši“ připravovaném projektu.

(pokračování na straně 2)

Nájemci areálu koupaliště, firmě ACCON, však došla trpělivost s amatérismem panujícím na liběhradské radnici a od provozování koupaliště odstoupil. Uvidíme, kolik to bude město v budoucnu stát. Jen na okraj připomínám, že někdejší minulý nájemce vyinkasoval díky liběhradským zastupitelům přes dva miliony korun za to, že včas z koupaliště zmizel.

Zkreslených nebo utajených liběhradských průšvihů je daleko víc. Nedá mi to, abych nezmínil ještě jeden – chybějící místa v mateřské škole. Je trapné a nedůstojné, že liběhradští vykladači pravdy v čele se starostou nejsou schopni připustit jeden zásadní fakt. Děti, jejichž rodiče nyní zoufale bojují o získání místa v mateřské škole, přece nespady z nebe! Narodily se přesně v okamžiku, kdy se Liběhrad 2010, „plný odborníků,“ ujal vlády nad městem. To, že za tři čtyři roky tyto děti půjdou do naší školky, liběhradské odborníky na správu města nenapadlo. Radní pro školství a starosta měli tento sociální ukazatel sledovat a liběhradská rada měla včas zareagovat. To by ovšem starosta zabývající se rolí vykladače pravdy více než racionální diagnostikou a řízením problémů města nesměl být plně zaměstnán „bojem se svými nepřáteli“ a masivní prezentací své údajně permanentní přepracovanosti.

Vše, o čem píšu v předchozím odstavci, vám liběhradští vykladači pravdy sami neřeknou. Tak to musíme říct my, máme také svoji pravdu. I za cenu, že budeme opět označeni za nepřátele pravdy Liběhradu. Za necelého půl roku jsou komunální volby. Noviny, které držíte v rukou, jsou zatím jen letákem na zkoušku. Doufáme, že vám pomohou při rozhodování o tom, komu dát ve volbách svůj hlas. Následující měsíce ukáží, jestli má taková aktivita smysl. Možnost vyjádřit se máte na našich internetových stránkách. Křižovatky jsou prostor svobodné volby, s níž si obránci radničního hrádku nevědí rady.

Matěj Štětka, opoziční zastupitel a bývalý místostarosta ve volebním období 2006 až 2010

Ve chvíli, když jsme je dostali do ruky, jsme zjistili, že vedení města nechce obnovit objekt v celém rozsahu, že vůbec nechce řešit část určenou pro dětskou skupinu Pohoda s kapacitou pro 24 předškolních dětí.

Proč?

Nikdo z vedení města na náš názor nebyl zvědavý a zřejmě ho ani nepotřeboval. Měli jsme zpracovaný dlouhodobý plán rozvoje Plovárny, ale vedení města takto není zvyklé pracovat. To bylo pro mě velkým zklamáním. Řeší se v podstatě pouze problémy až ve chvíli, kdy nastanou. To je i případ Základní umělecké školy, rozšíření kapacit pro předškolní děti a koupaliště. Například přivaděč vody jsme společně se šroubárnou požadovali opravit již v sezoně 2012, kdy bylo koupaliště plné hnědé vody. I v roce 2013 jsme byli připraveni provozovat alespoň bazény za předpokladu, že město znepřístupní požárem zničenou budovu. Ten přivaděč byl městem opraven letos v dubnu, tedy po více než půldruhém roce!

To mi přijde zvláštní, v Libčických novinách se čas od času objevily zprávy o tom, jak spolupráce s vámi úspěšně probíhá?

Aby bylo jasno: ACCON je skupina odborných firem a Libčickou plovárnu jsme provozovali neziskově. Všechny vydělané peníze jsme vraceli zpátky. Ze začátku spolupráce byla úspěšná, ale pak to začalo dost škřípat. Od vedení města jsme slyšeli čím dál častěji sliby a následně požadavky, abychom přicházeli s iniciativou, a že město rádo každý smysluplný projekt podpoří. A tak my z ACCONU i lidé z Občanského sdružení Libčická plovárna podněty, aktivity a projekty vytvářeli, ale vedení města je v lepším případě odmítalo podpořit anebo se k nim vůbec nevyjádřilo. Prostě jsme přestali mít z této spolupráce radost.

Další zlom nastal po požáru koupaliště?

Ano. Upozorňovali jsme město, že při požáru byla zničena i námi vložená poměrně velká investice do budovy a vybavení, navíc několik lidí přišlo ze dne na den o práci.

A pomoc přišla?

Kdepak. Myslím, že jim to bylo úplně jedno. Naopak během rekonstrukce jsem se dozvěděl, že starosta nabízel pronájem koupaliště i jiným osobám, a to navzdory naší platné nájemní smlouvě na několik let dopředu. Starosta poskytoval hřiště pro soukromé sportovní akce a jeho neudržovaný stav je horší než při přebírání předmětu nájmu v roce 2011 od předchozího nájemce.

To byla ta poslední kapka?

Ani ne. Sešlo se toho víc. Vyhodnotili jsme si dosavadní spolupráci s městem a převažovaly mínusy. Koupaliště se neřešilo před požárem ani po něm s cílem ho dlouhodobě a hlavně ekonomicky přijatelně provozovat. Investice do budov i samotného bazénu a jejich příprava se řešila nahodile a naprosto amatérsky. O tom ostatně svědčí i výrazné navýšení nákladů bezprostředně po zahájení vlastní rekonstrukce budov a problémy s dokončením stavby. K bazénům a hřištím se snad ani nebudu vyjadřovat. Mám-li to říct jednoduše: to, jak se tady zachází s odkazem libčických předků, je ostuda.

Když jste před lety uzavírali nájemní smlouvu, často se přitom vyzdvihovala i vaše role odborníků na vyhledávání a i získávání různých dotací. Naplnila se v tomto směru nějak spolupráce s městem?

Bohužel ne. A ne naší vinou. Podnětů jsme starostovi předávali dost, ale jaksi nebyl zájem nebo ochota je rozvíjet. Nabízeli jsme zajištění dotace na rekonstrukci ZUŠ, chodníky, mateřskou školku a další. Ostatně to samé, co nabízíme a realizujeme v jiných obcích. Myslím si, že není využit potenciál města Libčice a daleko menší obce čerpají daleko více dotací z fondů EU. Kdybych to měl názorně vysvětlit – tyto dotace ke každé investované koruně přidají nejméně 3 koruny, ke každému investovanému milionu přidají miliony 3. Tady neplatí pořekadlo „Kdo nic nedělá, nic nezkaží“, spíše naopak.

NÁJEMCI LIBČICKÉHO KOUPALIŠTĚ

2005–2012

KAP Neratovice, s.r.o.

Nájem ukončen dohodou a odstupným ve výši 2 mil. Kč jako náhrada za vybudované stavby a sportoviště, které si ale město neobjednalo.

2012–2014

ACCON GROUP

23. 1. 2013 požár zničil provozní budovy, v sezóně 2013 byl areál mimo provoz

Znovuotevření se předpokládá v létě 2014.

Máte podobné zkušenosti s jinými obcemi, kde působíte?

Ani náhodou. Musím říct, že v těch desítkách obcí a měst, kde jsme působili a kde působíme, máme velmi dobré vztahy a mnoho úspěšně dokončených projektů. Řekl bych, že podmínky tam jsou zásadně odlišné od toho, jaké vztahy a hlavně jakou zkušenost jsme udělali se stávajícím vedením Libčic. Ve stejně velkém městě jsme přinesli za poslední období několik desítek milionů, do Libčic nic. V Libčicích se všechno platí z kapes občanů. Důvod? Nejsou připravené projekty a není ani moc velký zájem něco rozvíjet ve veřejném zájmu.

Co bude s vaším vztahem k městu a ke koupališti dál?

Stav je takový, že jsme podali výpověď z nájmu z důvodů nesplnění podmínek smlouvy ze strany města jako pronajímatele. A budeme vyčíslovat škody, které nám vznikly. Obdržel jsem několik dopisů od vedení města s návrhem, aby

výpověď byla formulována po vzájemné dohodě. Na ně jsem písemně zareagoval. A požádal jsem, aby s mojí argumentací byla seznámena jak rada města, tak i celé zastupitelstvo.

Proč?

Protože nemám důvěru, že důvody, které nás vedly k ukončení nájemní smlouvy, jsou na stránkách Liběhradu, Libčických novin i v orgánech města skutečně objektivně a pravdivě popsány. Za těchto podmínek není společnost ACCON ochotna dále provozovat areál Libčické plovárny a ukončila nájemní smlouvu.

Občanům a našim partnerům, kteří se na projektu podíleli, se s lítostí omlouváme.

Rozhovor vedl Matěj Štětka

KDE SE TY DĚTI VZALY?

Nejprve chci předeslat, že si cením snahy radních nenechat rodiče dětí nepřijatých do MŠ na holičkách. Bohužel kroky, které v tomto směru podnikají, připomínají spíše tápání... Pomínu-li fakt, že byla radnice počtem nepřijatých dětí do MŠ zaskočena, zbývá ještě řada věcí, nad kterými se lze pozastavit.

V květnovém čísle Libčických novin jste se mohli dočíst o debatě, která proběhla 16. 4. 2014 v kulturním domě. Jejím výsledkem mělo být zadání sociodemografické studie, podle které by se přistoupilo k řešení dlouhodobému.

(Tento návrh Terezy Nehasilové odsouhlasil pan starosta Bartoš.) Jako řešení krátkodobé se nabízely čtyři varianty, z nichž první dvě by mohly spadat pod MŠMT, tj. byly by dotované státem.

1. pronájem modulární školky na jeden školní rok
2. otevření nultého ročníku ZŠ (již během debaty v KD ale bylo jasné, že tato varianta je nereálná)
3. dětský klub či skupina v ZŠ
4. lesní školka

ASFALTOVÝ STEREOTYP

Hlavní a stereotypní složkou aktivit liběhradské radnice je asphalt. Ne že by silnice a chodníky nebyly potřebné. Jenže radnice se má také zajímat o ty, kdo po nich budou chodit. Selhání v případě kapacity mateřské školy ilustruje to, co radnice neumí a v čem jen pod tlakem improvizuje: promýšlet do budoucnosti řešení různých problémů sociálního rozvoje města. Naivní dotazník pro rodiče, jímž starosta demonstroval právě před rodiči svou dezorientaci v této věci, je výraz uzavřeného myšlení. Jehož horizont končí tam, kde končí asfaltový povrch silnic.

PĚT MINUT PO DVANÁCTÉ?

V minulém volebním období 2006–2010 si vedení města z iniciativy tehdejšího místostarosty Matěje Štětky nechalo vypracovat komunitní plán sociálních služeb. Jeho součástí byla i demografická studie. K 1. listopadu 2009 byla školka rozšířena o 23 míst na současnou kapacitu 117 míst.

Od začátku tohoto volebního období 2010 – 2014 bylo jasné, že i tato kapacita není dostatečná. Nejprve byly odmítány děti z okolních obcí, pak děti libčické, kterým byly 3 roky v průběhu školního roku, v loňském roce došlo na děti, které měly tu smůlu a třetí narozeniny oslavily jen pár dnů po začátku září ...

TÉMA ŠKOLKY NA JEDNÁNÍCH ZASTUPITELSTVA A RADY MĚSTA

Zasedání zastupitelstva 24. 2. 2011: Zastupitelstvo odmítlo projektový záměr „Třída pod otevřeným nebem“ zpracovaný opoziční zastupitelkou Terezou Nehasilovou ve spolupráci s pedagogy MŠ. Projekt byl předán k posouzení školské komisi. Další krok, kdy projekt měl být komisí předán radě města, již neproběhl.

Jednání rady města 13. 6. 2012: Starosta informoval o nepřijetí 14 dětí do MŠ z důvodu nesplnění požadovaných kritérií.

Jednání rady města 3. 9. 2012: Rada města obdržela žádosti rodičů dětí o finanční příspěvek na umístění dětí do soukromého zařízení. Rada města odmítla příspěvek poskytnout z důvodu omezených možností rozpočtu města.

Zasedání zastupitelstva 27. 6. 2012: Zastupitelstvo vzalo na vědomí záměr firmy ACCON vybudovat v prostoru koupaliště dětskou skupinu a uložilo místostarostovi vypracovat materiál o demografickém vývoji dětí předškolního věku v Libčicích. Zastupitelé dosud tento materiál neobdrželi.

Zasedání zastupitelstva 11. 12. 2012: Opoziční zastupitelé zpracovali návrh na vyplácení příspěvků rodičům dětí, které nebyly pro nedostatek kapacity přijaty do MŠ. Návrh měl být projednán na dalším jednání zastupitelstva města. K tomu opět nedošlo.

Jednání rady města 7. 4. 2014: Při zápisu do MŠ bylo odmítnuto 13 dětí, které splnily požadovaná kritéria. Vedení města se rozhodlo nastalou situaci neprodleně řešit; výsledek zatím neznáme.

Jelikož to pro většinu rodičů bylo příliš málo informací na to, aby do takového klubu své dítě přihlásili, do 15. 5. se mnoho přihlášek nesešlo. A tak obdrželo třináct rodičů dětí, které splnily všechny podmínky pro přijetí do MŠ, další dopis s pozvánkou na informační schůzku k tomuto klubu na pátek 23. 5. Všichni rodiče byli vyzváni, aby posílali své náměty, připomínky a také své kontakty, pakliže chtějí být informováni o dalším vývoji situace.

A co se od té doby skutečně událo? Město vyhlásilo anketu s několika otázkami a s datem uzavření 10.5. (Doufám, že anketa nenahrazuje tu slíbenou sociodemografickou studii.) Ovšem rodiče dětí nepřijatých do MŠ obdrželi rovněž dopis datovaný také 10. 5. (byla to sobota), ve kterém se dozvěděli, že se mají do 15. 5. závazně přihlásit do dětského klubu v ZŠ, kde bude jejich dítě hlídáno od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015.

V dopise se uvádělo, že klub bude splňovat veškeré zákonné a hygienické požadavky a cena jeho provozu nepřesáhne 5000,- Kč za měsíc. Rada města uvažuje o tom, že by provoz této skupiny dotovala. Na schůzku nebyli pozváni žádní další zájemci o toto téma, ani rodiče dětí narozených na podzim. Za město se účastnil pan starosta Bartoš a místostarosta Čermák, za ZŠ paní ředitelka Raveane a rodičů se sešlo odhadem 10–12.

Dozvěděli jsme se pouze to, že provozovatelem klubu bude město, že klub bude umístěn ve třídě, kde je teď třetí oddělení družiny, že stravování zajistí školní jídelna, provoz se přizpůsobí potřebám rodičů (klidně prý od 6:30 do 17:00), že cena bude maximálně příznivá (ale co to konkrétně znamená, to řečeno nebylo ani po několikerém dotázání) a že se jistě najde aprobovaná učitelka, která o takové místo bude mít zájem. Na připomínku, že takový provoz nemůže zajistit jedna učitelka, odpověděl pan místostarosta, že mají z MŠ přislíbenou výpomoc. (Jak by taková výpomoc mohla při maximálně naplněné školce v praxi fungovat, mi není jasné.)

Novinek tedy mnoho nebylo; jedině snad ještě, že termín pro podání závazné přihlášky je posunut do 30.6. Na otázku, proč byly zavrženy všechny ostatní varianty, bylo řečeno zhruba toto:

Pronájem modulární školky je příliš drahý a byly by to vyhozené peníze (prý se jedná cca o jeden milion korun). Lesní školka je minoritní záležitost. Na můj dotaz, zda by nebylo jednodušší přispět všem rodičům nepřijatých dětí nějakou fixní částkou, aby si mohli nestátní zařízení vybrat podle svého založení, jsem dostala odpověď, že to by byly opět vyhozené peníze.

Co se týká dlouhodobého řešení, dozvěděli jsme se, že do září 2015 by měl být přestavěn objekt Ludvíka tak, že v něm vznikne prostor pro dvě školkové třídy, kavárnu a mateřské centrum. To je už ovšem slib z kategorie snů a přání, protože o takovém záměru by muselo rozhodnout zastupitelstvo, a vzhledem k tomu, že k přestavbě doposud neexistuje ani návrh, těžko to Liběhrad stihne do konce svého volebního období, tedy do letošního podzimu.

Shrnu-li výsledek: pro nadcházející školní rok máme své děti přihlásit do velmi nekonkrétního klubu, který bude fungovat v ZŠ, a to do konce června. Jsem zvědavá, kolik rodičů takto učiní a osobně doufám, že vznikne v Libčicích v dohledné době ještě nějaká alternativní varianta – třeba zmíněná minoritní lesní školka.

Kateřina Judová

FESTIVAL SBOROVÉHO ZPĚVU OTEVŘENÁ ZAHRADA

Šestý ročník sborového festivalu, který se konal 17. května 2014 v prostorách libčického evangelického kostela a přilehlé farní zahrady, provázal letos ukrutný liják. Začal prakticky na minutu se zahájením festivalu a skončil po posledním přídavku závěrečného společného vystoupení slovenského sboru Chorus Minor, pražských Pueri Gaudentes a libčické Scanduly.

Přes nepřízeň počasí na festival dorazilo kolem tří set zpěváků, muzikantů, posluchačů a diváků. Pro děti bylo na zahradě připraveno malé lanové hřiště a výtvarná dílna, mnohé se tu neo-hrozně promáčely skrz naskrz. Dospělí si zatím v kostele mohli poslechnout vystoupení českých sborů Carillon, Klenota, Byzantion, Pueri Gaudentes, francouzské šansoniérky žijící v Libčicích Cécile da Costa, sboru Chorus Minor, který k nám přijel až z východoslovenské Levoče, a sboru SPUK ze švédského Malmö.

Vyvrcholením festivalu bylo společné provedení skladby *Missa Brevis* českého skladatele Zdeňka Lukáše pod vedením mladého švédského dirigenta Alexandra Einarssona. Z festivalu vám přinášíme fotoreportáž (Autory fotografií jsou: Marek Coufal, Tomáš Lisý, Jan Koukal, Vojtěch Juda a Lucie Richterová.)

Poděkování patří všem sponzorům, pomocníkům a

sympatizantům festivalu, především pak Státnímu fondu kultury ČR, ÚJV Řež, a.s., Městu Libčice nad Vltavou, Nadačnímu fondu Věry Třebické-Řivnáčové, Výzkumnému ústavu včelařskému, s.r.o, Josefu Rousovi, Trees, s.r.o., ZUŠ Libčice, ZŠ Libčice, LUGI, s.r.o. a všem, kteří pomohli s přípravou festivalu a ubytováním hostů.

(ric)

DOZVUKY HAVÁRIE VODOVODU V ZUŠ

Když jsem 24. února 2011 na jednání zastupitelstva jako tehdejší ředitel Základní umělecké školy v Libčicích informoval o špatném technickém stavu školní budovy, reakce na sebe nenechaly dlouho čekat. V jedné z nich prohlásil tehdejší radní pro školství Jiří Zajíc, že se snažím pouze zamaskovat svou nedostatečnou práci při údržbě svěřeného majetku, paní Eva Pencová pak na stránkách Liběhradu uvedla, že má „po vystoupení zastupitele a ředitele ZUŠ zase dojem, že mít děti navštěvující tuto uměleckou alma mater, hned by jim tam vzdělávání zatrhla, protože v budově ZUŠ jim jde o život...“

ČÍ JE TA ŠKOLA?

Ačkoli ze strany rady města proběhlo ještě několik dalších pokusů o přehození špatného stavu budovy do mé zodpovědnosti, odpovědí jí byl závěr veřejnosprávní kontroly, která ve svém závěrečném prohlášení neshledala z mé strany jakoukoli nedostatečnou údržbu budovy školy, přestože měla bez pochyb tento fakt na nátlak zřizovatele školy (tedy města) prokázat.

Na má slova bohužel došlo dne 15. února 2012, kdy v prostoru za bytovou jednotkou v posledním patře budovy, která byla toho času neobsazená, došlo k vystřelení zámrné zátky topné soustavy. Následkem toho uniklo z topného okruhu do tří spodních pater značné množství vody. Výsledek: dvě učebny včetně vybavení zcela zničené, dvě další místnosti a sklep poškozeny. Podle přesných záznamů elektronického zabezpečovacího zařízení muselo k havárii dojít v době po 19:32 prvního dne a 7:38 dne následujícího, kdy byla událost alarmem nahlášena, což znamená, že v této době ve škole nemohl být nikdo přítomen. Pro další vývoj událostí má totiž tato informace zásadní význam.

Ihned po zjištění jsem o havárii informoval starostu města Bartoše, tajemníka města a tehdejšího stavebního technika p. Bergela. Podle zřizovací listiny ZUŠ i nájemní smlouvy mezi školou a vlastníkem budovy je byt ve třetím patře ve správě zřizovatele, respektive pronajímatele budovy (tj. města Libčice). Má povinnost tím tedy skončila a o dalším postupu rozhodovali zástupci města.

ŽALOBA... PO DVOU LETECH?!?

Proto jsem téměř po dvou letech od události značně překvapen, když k mým rukám přišla od Okresního soudu pro Prahu-západ žaloba o částku téměř 189 000,- za škodu vzniklou ve věci přečinu poškození cizí věci. V žalobě, kterou podalo Město Libčice nad Vltavou, se uvádí, že „někdo manipuloval se zátkou a úmyslně či z nedbalosti poškodil její šroubení a v důsledku toho způsobil únik vody“. Kdo a kdy, mi zůstává záhadou, když v té době v budově nikdo prokazatelně nebyl! Celá žaloba je dle mého názoru postavena na domněnkách a dohadách, které nemají naprosto žádné opodstatnění. Opírá se navíc o posudky, vypracované v rozmezí mezi 12. 5. 2012 až 8. 3. 2013, tedy více než rok po havárii.

Přestože vím, že jsem Městem Libčice nad Vltavou žalován zcela neprávem a mohl bych celou záležitost odbýt mávnutím ruky, podotknu k této věci alespoň několik zásadních skutečností:

STRACH JAKO MANAŽERSKÝ PRINCIP

Je-li v řízení města používán jako nástroj tlaku strach, je to špatně. Výběr spolupracovníků do vedení města signalizuje, jaké řídicí principy bude radnice používat. Jakmile se bývalý místostarosta Zajíc projevil na ustavujícím zastupitelstvu v roce 2010 s tváří a gesty hřímajícího politruka, měli ostatní radní zbystrřit: kdo je to mezi námi? Místo toho podpořili jeho roli „zlého muže“, tolerovali, že svým působením rozbil jednu z dobrých škol a zbavil město osvědčeného ředitele. Možná měli z ředitele a člena opozice strach, možná měli strach i ze Zajíce. Manipulovat jině strachem imponuje těm, kdo ho sami pocítují.

1) Představitelé Města Libčice nad Vltavou nesplnili svou povinnost tím, že neprodleně neoznámili Policii České republiky vznik havárie. PČR tak mohla na místě zjistit důvod havárie a zajistit všechny případné stopy, vedoucí k pachateli. Tak se nestalo! Proč?

2) Při zjišťování škody mi osobně sdělil likvidátor pojišťovny, že pojistka školy byla značně podhodnocená. Vzhledem k tomu, že město obdrželo z původní celkové škody 298 000,- Kč pouhých 109 000,- Kč, nelze než s výrokem pana likvidátora souhlasit.

3) Jako dosti závažný vidím fakt, že dne 12. 3. 2012 ode mne osobně proti podpisu převzal starosta města P. Bartoš inkriminovanou zámrnou zátkou a od té doby netuším, jakým způsobem a kým s ní bylo dále nakládáno.

4) Přestože se žalobce snaží prokázat, že prostory za bytem byly ve správě nájemce, nemůže tomu tak být z důvodu, že jsem od vlastníka budovy neměl od městského bytu k dispozici ani klíče. Z toho rovněž vyplývá, že veškeré zařízení, které sloužilo výhradně k obsluze bytu, bylo majetkem vlastníka budovy a mělo být spravováno buď přímo jím, nebo prostřednictvím servisní organizace Real Sprom. A mohl bych takto pokračovat dále...

KAŽDÁ ZÁSLUHA MUSÍ BÝT ŘÁDNĚ POTRESTÁNA

Závěrem mi dovoluji malé postesknutí. Poté, co jsem během 12 let svého působení postavil školu na nohy, s pomocí svých bývalých kolegů a předchozích zastupitelstev, doslova z popela, vytvořil z ní jednu z nejuznávanějších českých uměleckých škol, přišla od představitelů našeho města tato nepříjemná sprcha. Takto totiž naši současní představitelé jednají s lidmi, kteří pro naše město odvedli kus práce.

Pokud někde slyšíte, že musely být vypsané konkurzy na ředitele libčických škol, není to pravda. Jestli od vedení našeho města slyšíte, že jsem nepřišel ke konkurzu, tak to pravda je. Nepřišel jsem k němu proto, že byl na mě po dobu téměř dvou let vyvíjen silný nátlak, abych ze školy odešel.

Kdybych chtěl popsat všechny útoky, mou dehonestaci, zpochybňování výsledků mé práce a všechny nefér rány vůči mně i škole samotné ze strany současného vedení města, vydalo by to na další článek, kterým už ale nikoho nechci obtěžovat.

V současné době se škola opět pomalu, ale jistě vzpamatovává z ran, které jí uštědřil můj nástupce M. Filek, kterého musela rada města pro jeho nekompetentnost po jedenácti měsících ve funkci odvolat. Nezlobím se však na něj. Plnou zodpovědnost nese opět jen a jen liběhradská rada města, která jej do funkce instalovala. Držím současnému vedení školy palce a doufám, že mu budu moci být i nadále nápomocný a škola se opět dostane tam, kde ještě v roce 2012 byla.

S přáním hezkých dnů se loučím

Luboš Harazin, bývalý ředitel ZUŠ Libčice nad Vltavou

KVALITNÍ CESTOU KE STUDÁNKÁM: REAKCE NA LIBČICKÉ NOVINY 5/2014

PŘINÁŠÍME Z DOBOVÉHO TISKU

„Nechceme dát investorům nic zadarmo. Když tady chtějí stavět, podmiňujeme to investicemi do silnic a chodníků, chceme na nich peníze na školu. Jinak vznikají velké potíže,“ řekl Právu starosta Libčic Pavel Bartoš (nez.)(...)

Středočeské Libčice nad Vltavou čeká záplava nových bytů, ocení je hlavně mladí. Radek Plavecký, Právo, 3. Září 2009
(též na serveru www.novinky.cz)

V květnových Libčických novinách se opět objevily velmi zavádějící informace o developerském projektu Ke Studánkám. Projekt je tu prezentován jako „spojení mladých lidí“, kteří si chtěli postavit vlastní bydlení. Ponechme stranou otázku kdo je mladý, i když John Lennon kdysi prozíravě doporučoval nevěřit nikomu přes třicet. Faktem je, že od původních majitelů polí a zahrad (p. Rouse a z části pí. Chrtové) dané pozemky koupili pouze tři lidé, pan Urbánek, pan Kosík a pan Hudek, kteří stojí i za developerským projektem v dané lokalitě. Ti následně měnili pole na stavební pozemky a tito pánové stojí také za dotažením všech aktivit spojených se stavebními pozemky do konce, tedy i za chodníky a konečnými povrchy silnic.

Dále již jejich pozemky v této lokalitě byly nabízeny na volném trhu za komerční ceny, a to jak místním, tak přespolním. Pokud se část majitelů, „mladých lidí“, následně dohodla a založila sdružení vlastníků, byla to jejich volba. Není již dále podstatné, kolik kdo investoval vlastních peněz a za co. Bylo to jejich svobodné rozhodnutí na základě nějaké dohody a město je o to nežádalo.

Trvám proto na tom, že finální povrchy silnic měli dokončit ti, kteří stáli od samého začátku u celého projektu, koupili zemědělskou půdu a město jim umožnilo změnu tohoto na stavební pozemky. Teprve hotové komunikace měly být převedeny pod město. Soukromý resort by vznikl v případě, že by si zde obyvatelé chtěli sami svítit, odklízet sněh a podobně, což není pravděpodobné. Nechci nikomu upírat právo na kvalitní komunikaci k vlastnímu domu; to je pochopitelný zájem každého občana. Tady je to ale milionová investice z rozpočtu města na úkor třeba rekonstrukce ZUŠ anebo chybějícího sportoviště pro ZŠ. Je již vedlejší, že na účtu města leží 20 milionů, to snad není pro toto argument!

Autorovi článku, panu Slaninovi, bych ráda vzkázala, že doufám, že nyní je spokojen a nebude už navštěvovat schůze zastupitelstva a trusit zde poznámky, že tady někdo potřebuje na h..u! Ta poznámka tenkrát patřila i mně.

Ilona Ptáčková

Libčické křižovatky: Občasník Libčického občanského spolku (LOS, z. s.). Vydáno vlastním nákladem v červnu 2014, financováno ze zdrojů spolku LOS a darů libčických občanů. Online verzi tiskoviny najdete na stránkách <http://www.libcickekrizovatky.cz>. Ke článkům je otevřena diskuse, ke které vás tímto srdečně zveme. Těšíme se na vaše názory.